



ROSARIO VALCÁRCEL

Mai presus de pasiuni/
Mas allá de las pasiones
Poeme/Poemas

Traducător: Mirela-Ioana Dorcescu

★ ★ ★ ★ ★
★ *Eurostampa* ★

MAI PRESUS DE PASIUNI/
MAS ALLÁ DE LAS PASIONES

Poeme/ Poemas

ROSARIO VALCÁRCEL

**MAI PRESUS DE PASIUNI/
MAS ALLÁ DE LAS PASIONES**

Poeme/ Poemas

Traducere din limba spaniolă și prefață:

MIRELA-IOANA DORCESCU

Editura  *urostampa*

Timișoara, 2022

© Rosario Valcárcel, pentru textul spaniol.
Mirela-Ioana Dorcescu, pentru textul românesc.

Coperta a IV-a: Rosario Valcárcel.
Fotografie de Osvaldo Cipriani.

Coperta: Mihaela Gruber.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VALCÁRCEL, ROSARIO

Mai presus de pasiuni : poeme = Mas allá de las pasiones :
poemas / Rosario Valcárcel ; trad. din lb. spaniolă și pref.:
Mirela-Ioana Dorcescu. - Timișoara : Eurostampa, 2022
ISBN 978-606-32-1178-2

I. Dorcescu, Mirela-Ioana (trad. ; pref.)

821.134.2

Editura Eurostampa

Timișoara, Bd. Revoluției din 1989 nr. 26

Tel.: 0256-204816

edituraeurostampa@gmail.com

office@eurostampa.ro

www.eurostampa.ro

Tipărit la Eurostampa

DINCOLO DE SEMIOTICA PASIUNILOR

Din Insulele Canare, Rosario Valcárcel ne vorbește despre pasiuni și adevăruri, suprapuse și dinamice, care se potențează reciproc, armonizându-se într-un discurs liric exotic, bazat pe interacțiunea eului cu trei centri semiotici: marea, insula și vulcanul.

Studiile filologice, experiența de catedră, precum și apartenența autoarei la comunitatea artistică din Canare o obligă la performanță estetică în exprimarea emoțiilor, convingerilor, a informațiilor care îi compun universul poetic. Sinele expansiv, tonic, ale cărui simțuri sunt intensificate până la exultare de ambianța naturală, se confruntă, așadar, cu constrângerile încadrării într-o tradiție culturală a liricii erotice, predilectă în creația scriitoarei. Adoptarea unui stil cultivat este salutară pentru un erotism înnobilit de interferențe nebănuite. Prin estetica și complexitatea discursului său poetic, Rosario Valcárcel aspiră spre marea artă, spre filosofia și axiologia creației. Personalitatea sa tumultuoasă se integrează într-o galerie de scriitori și pictori, care, de-a lungul veacurilor, l-au slujit pe Eros, dar în mod artistic, sublimând gesturi, senzații, sentimente în semne și simboluri culturale durabile.

Curiozitatea și îndrăzneala, neliniștea impulsurilor pasionale, nostalgia celor deja trăite în arhipelagul „amanților”, teama de explozii vulcanice, de schimbări radicale și de moarte se infiltrează într-un peisaj solidar, direct implicat în dezvoltarea lirismului. Poeta îl evocă, răspunde, constant și original, la limbajul naturii – la valurile grațioase, prăbușite, ale mării; la convoaiele de corăbii sau la epavele vaselor naufragiate; la metisajul algelor umede; la plajele năpădite de pescăruși; la stalactitele arse ale vulcanului etc., într-un cuvânt, la vibrațiile fantastice ale insulei. Iată cum transcrie, empatic, fiorii unei naturi vii și foarte comunicative:

„Insula respiră cu iarba sa timpurie,
șuieră teii și pădurea de pini,
cea mai intimă licoare a mării”
(*Potolește vântul acesta*).

De altfel, sensibilitatea poetică este extrem de pătrunzătoare, de fecundă. Parcă abstras timpului, eul liric imortalizează „bătăia inimii păsărilor și drumul lor temător” din Todoque (*Todoque*). Așa cum, în altă parte, observă aripile unui fluture adormit, care „vibrează de parcă ar visa că zboară” (*Sufletele dansează*); sau, „pradă unei stranii neliniști”, ascultă „murmurul sufletului” ființei iubite „călătorind în obscuritatea văzduhului” (*Potolește vântul acesta*) etc.

Supuse unui foc devastator, ce atinge temperaturi foarte ridicate – precum cele ale soarelui, ale lavei –, apar în acest tablou paradisiac, dar vulnerabil, contraste frappante, care sporesc tensiunea lirică. Finalmente, stihia

pirică anulează orice contradicție. Când focul se dezlanțuie, mistuie materia până la temelii: transformă fizic – și chimic! – peisajul, zdruncină așezări și conștiințe, înscrie nemilos destine foarte diverse în ordinea exasperantă a uniformității. Cuprinsă ea însăși într-o asemenea dinamică, Rosario Valcárcel rememorează, consemnează, interpretează succint evenimentele din preajmă, alertată de previzibile sau doar presimțite primejdii, încercând să salveze în memoria poeziei ceea ce este consonant, rezonant cu sinele sau cu închipuirea sa. Astfel, anticipează dezastre. Care nu întârzie să se adeverească. Așa intră în mit Todoque, pitorescul cartier înghițit recent de erupția vulcanului Cumbre Vieja, din septembrie 2021. Poemul omonim deschide volumul. Ca o piatră de încercare pentru profeția poetică. Dar și ca un manifest artistic. Despre impermanentă. Și hazard. Despre aneantizarea subită. Solul vulcanic, strămoșii de foc, biserica din centrul cartierului Todoque, cartier de care te îndrăgostești la prima vedere, au fost acoperite vertiginos de lavă. A rămas în urmă-i cenușă și tăcere. În *Todoque*, ca și în atâtea alte poeme ale nostalgiei și ale durerii, accentul se pune pe iluzoria lumină, pe calmul iluzoriu al unui trecut apropiat (v. și *Erau vremurile strălucirii și ale gloriei; Salinetas* etc.).

Peisajul insulei este pus sub semnul întrebării de prezența vulcanului activ. Situat pe muchia dintre azi și un improbabil mâine, subiectul liric dovedește abilități (în)născute de explorare și introspecție, de experimentare a sentimentului dureros al provizoratului, de perpetuă relevare de sine:

„Mă tem de norul acela, care, încărcat de cenușă,
îmi înnegurează conștiința.

Intru în istoria tandră a insulei mele, în profunzimea
tăcerii, a originii care sfâșie efluvii,
morminte de carne vie. Și mă întreb:

Ce precauții să-mi iau? Cum să-mi protejez casa
de vehemența giulgiului?

Vreau să păstrez inocența fiilor mei,
mirosul de biscuit din bucătărie, ultimele
confidențe.

Sărut pilota de mătase, cu ghirlande,
pe care a țesut-o mama și, neputincioasă, plâng,
în întuneric,
lumina exilului.

Cum să construiești un Cer nou și un Pământ nou?”

(Nu suntem în siguranță pe Pământ).

Natura trimite și semnale mnemotehnice. Eul liric
coboară adânc în amintire, amplificând mesajul acesteia
până la cosmicizare:

„Eram cea mai fericită dintre fetițe, intrând
și ieșind din teatrul stelelor” (*Todoque*);

sau:

„De fiecare dată când mă gândesc la tine,
zbor deasupra mării, respir
efluvii fade și umede, inhalez curenți
și abisuri, prăpastia calmă în care locuiesc”

(De fiecare dată când mă gândesc la tine).

Focalizarea se schimbă frecvent, ca și cum s-ar trece dintr-o insula în alta, într-un arhipelag al beatitudinii continue, în care spiritele sunt o prezență diriguitoare („Se dăruiesc unor amanți necunoscuți, decăzuți,/și, între sonorități de vulcani,/captează dorința nesățioasă a spiritelor” – *Tous les garçons et les filles de mon âge*). Lumile nu se separă, sufletele care părăsesc trupurile nu pendulează între aici și dincolo, ci sunt omniprezente într-un univers referențial atotcuprinzător: „În jurul meu dansează suflete,/plutesc ochi de morți,/voci de clopoței” (*Sufletele dansează*).

Imaginea iubitului se concretizează în ample blocuri semantice, pline de vitalitate și de senzualitate, furnizând forța estetică optimă pentru manifestarea plenară a unei diade erotice, în sine și în anvergura consecințelor sale:

„Tu, atât de departe, redevii vulcan, aprinzi tăciunii,
îmi scoți angoasa din bagaj.
Izbutești să desfaci nodurile suspinului.

Doresc să mă întorc la nămolul apelor tale,
să-mi întind, iar și iar, picioarele, să-mi rotesc pânțele,
să mă zbungui ca un pescăruș
în acel loc binecuvântat pe care tu te amuzi a-l crea.

Îngăduie-mi să dau deoparte conștiința, să relăstăresc
visul unei vieți nebune, să beau, și să beau,
să toastesz pentru aroma pielii tale,
pentru nisipurile mării tale,
pentru tremurul nesațiului.

Lasă-mă să ating, cu ochii închiși,
adâncimile buzelor tale,
să-ți sărut carnea fremătătoare,
să simt fulgerul trupului tău, patima
ce germinează sub răsufălările noastre.

Lasă-mă să exorcizez tristețea lui *adio*”
(*De fiecare dată când mă gândesc la tine*).

Atracția, ispitele, scenografia dragostei sunt descrise cu o febrilitate exacerbată de plăcere, dar și de teama pierderii sufletului pereche, a clipei de iubire, a vieții. Pasiunile sunt ațâțate de zeii ce se confruntă neostoțiți în insula magică a iubirii: Eros și Thanatos (v. și sublinierea autoarei: „Eros și Thanatos învăluie clipa”, în *O scurtă întâlnire*).

Aspectele nobile ale acestei lirici erotice oferite de Rosario Valcárcel sunt cosmicizarea dragostei („Își apasă buzele pe mâna lui/ și îl sărută atât de furios, încât se deschid/ porțile cerului” – *Prea aproape. Lui Miguel Cervantes*) și alunecarea în mit („Soarele ne-a preschimbat/ în cariatide./ Într-o aceeași coloană,/ un singur trup,/ aceleași sentimente” – *Am dat la iveală cel din urmă secret*). Ele înalță discursul poetic „mai presus de pasiuni”.

MIRELA-IOANA DORCESCU

Todoque*

Există cartiere de care te îndrăgostești la prima
vedere,
strămoși de foc, rămași în amintire.
Veri de pe când eram mică, foarte mică
și înotam în iazuri rotunde.
Noapți de dragoste, când solul arid ne-a copleșit
cu tandrețe.

Cenușa. Tăceri. Ascultam
bătaia inimii păsărilor și drumul lor temător
între marea de acoperișuri și arbuștii fragezi,
în lumina muribundă, ce-a dat naștere vieții.

* Toponim de proveniență aborigenă (*guanche*), semnificând, se pare, „urcare” sau „colină”, *Todoque* a desemnat un cartier aparținător la municipiul Los Llanos de Aridane, situat în Insula La Palma (Arhipelagul Canarelor). Între 21 septembrie și 10 octombrie 2021, *Todoque* a fost acoperit de lava vulcanului *Cumbre Vieja* din Insula La Palma, vulcan aflat în erupție din 19 septembrie 2021. Etimologie: *Guanche* provine din *Guan* „ins, persoană” și *Achinet* „Tenerife” (așadar: „om din Tenerife”), termen modificat de castilieni în *Guanche* (s).

(*Todoque*

*Hay barrios que enamoran a primera vista,
antepasados de fuegos que guardo en la memoria.
Veranos de cuando era niña, muy niña
y nadaba en estanques redondos.
Noches de amor en que el malpaís nos llenó
de ternuras.*

*Cenizas. Silencios en los que escuchaba
latir el corazón de los pájaros y el caminar
a tientas
entre mar de tejados y tiernos arbustos,
en la luz mortecina que originó la vida.*

Eram cea mai fericită dintre fete, intrând
și ieșind din teatrul stelelor,
țopăind în urma convoaielor de saci, de cai
și de corăbii fantomă, ce înotau, somnambule,
înghițite de umbre.

Există cartiere de care te îndrăgostești
la prima vedere.

în care domnesc Piața și Biserica,
ce ți se oferă în acorduri de petrecere,
în tremurul vinului.

Atunci zâmbesc fericită, simțindu-mă lângă tine.

Și, călăuzită fiind eu de mâinile, râsetele și vocile
poetilor,

ne amintim împreună ultima dată când solul
vulcanic ne-a umplut de tandrețe.

Todoque este un cartier de care te îndrăgostești
la prima vedere.

*Era la más feliz de las niñas entrando
y saliendo del teatro de las estrellas,
saltando tras carreras de sacos, caballos,
y barcos fantasmas que, sonámbulos, braceaban
tragados por las sombras.*

*Hay barrios que enamoran a primera vista,
en que la Plaza y la Iglesia reinan,
se entregan en acordes de fiestas,
en los temblores del vino.*

*Entonces sonrío feliz sintiéndome a tu lado.
Y guiada por manos, risas y voces de poetas,
evocamos la última vez que el malpaís nos llenó
de ternuras.*

Todoque es un barrio que enamora a primera vista).

Una câte una, se trezesc amintirile

Compun, psalm cu psalm, prăbușirea valurilor,
rămășițele epavei.

Bambi luptă cu bărbați lascivi,
lipsiți de adevărate emoții.

Învingător și învins.

Însetată de dragoste, străbat breșele trupului meu.
Mireasma de salpetru și de alge a copilăriei mele.
Caut scapularul, rânduiala rugăciunii
și, bâjbâind, bat la poarta cerului care-mi ignoră teama.

În sanctuarul de vânătoare a balenelor din sud
se cucerește durere, se profanează balene,
sunt jefuite comorile lor.

Absența iubirii este o lamă atât de sălbatică, de rece,
de posesivă și crudă, că o simt când respiră.

Una câte una, se sting amintirile.

(Uno a uno los recuerdos emergen

*Salmo a salmo compongo el restallido de las olas,
los restos del naufragio.*

*Bambi se pelea con machos lascivos,
carentes de emociones verdaderas.*

Ganador y vencido.

Sedienta de amor, recorro las brechas de mi cuerpo.

El olor al salitre y a sebas de mi niñez.

*Busco el escapulario, el trámite de la oración
y a tientas aporreo el cielo que ignora mi miedo.*

En el santuario ballenero austral

conquistan el dolor, profanan ballenas,

saquean sus tesoros.

El desamor es una cuchilla tan salvaje, fría,

posesiva y cruel que la siento cuando respira.

Uno a uno los recuerdos se desvanecen).

Erau vremurile strălucirii și ale gloriei

Era foarte tânăr, se credea protejat
de zei, de insula magică,
de un suflu etern.

Puțin rămâne din visele lui, din nebunia
și temeritatea lui, din cântecele și
din vigoarea arterelor sale.
Din neînfrânările vântului.
Totul se destramă, crenelurile înalte cad.
Oboseala târăște
sufletul scufundat,
Timpul secerișului a trecut, au trecut opulența,
nostalgia Nirvanei.

Zei nu au milă,
în fiecare dimineață gerias*, arbori de drago, tuneras**,
nisipul și marea dispar.
Bat clopotele bătrâneții, suspinele
ocupă vertiginoasele ore
în care agonizez.

* *Geria*, adâncitură conică, excavată în roca vulcanică, în centrul
căreia se plantează vie.

** *Tunera*, plantă din familia cactaceelor, al cărei fruct este *tuno*.

(Eran los tiempos del fulgor y la gloria

*Era muy joven, se creía protegido
por los dioses, por la isla mágica,
por un soplo eterno.*

*Poco queda de sus sueños, de su locura
y temeridad, de los cantos y
del vigor de las arterias.
De los escándalos del viento.
Todo se desmorona, caen las altas almenas.
Arrastra el cansancio
el alma fondeada.
Pasó el tiempo de la mies, la opulencia,
la nostalgia del Nirvana.*

*Los dioses no tienen piedad,
cada mañana gerias*, dragos, tuneras**,
se desvanece la arena y el mar.
Resuenan campanas de vejez, los suspiros
ocupan las vertiginosas horas
en que agonizo).*

Am stins luminile

Dragostea dispăruse de mult
îngerul păzitor era un căpcăun
cu colți uriași. El îmi sfâșia măruntaiele,
 își înfigea dinții-n sficiunea mea.
Scormonea în mormintele putrede,
căuta mai adânc în inima mea.
Asculta prevestirile cerului,
superstiția eclipsei.
 Vorbea cu morții.
Capul meu dănțuia, îi imita pe derviși,
înnodându-se și deznodându-se,
ca într-o simfonie,
în lumina tulbure, în frivolele
 noști în erupție.
Supusă metamorfozei despărțirilor,
ochilor de rocă,
florilor mucegăite, furiilor rebele,
 am stins luminile.
Și m-am îndepărtat de lavele aprinse,
de oamenii care adie a spaimă.

(Apagué las luces

*Hacía tiempo que el amor se había ido,
que el ángel de la guarda era un ogro
de grandes colmillos. Arañaba mis entrañas,
mordía mi ternura.*

*Escarbaba en las tumbas podridas,
buscaba más adentro de mi corazón.
Escuchaba los augurios del cielo,
la superstición del eclipse.*

Hablaba con los muertos.

*Mi cabeza danzaba, imitaba los derviches
en una sinfonía anudándose y desanudándose
en la luz turbia en las frívolas
noches en erupción.*

*Sometida a la metamorfosis de los adioses,
los ojos de las rocas,
las flores enmohecidas, las cóleras insumisas,
apagué las luces.*

*Y me alejé de las lavas ardiendo,
de las personas que huelen a miedo).*

În tranșea învinsului

Tu, păstor în stâncării, ce străbăteai
cărări de-argilă, cu bălegar de capră:

lasă păsările moarte să reverse
asupra patului meu darul cântecului tău de leagăn.

Tu – țăran ce sărbătoreai zvâcnetul
ugerelor, zeitățile plopilor,
anotimpurile, cadavrele ce încetează să respire
– nu-mi lăsa viața să se hrănească din plânsul
pe care nimeni nu-l poate auzi.

Tu, bărbat al meu, în tranșea învinsului,
mi-ai spus: mi-e frică de acei confidenți
ce tiranizează lăuntrul,
amuțesc cuvântul, smulg viața.
Pluton de execuție sunt ei, călăii.

(En la trinchera del perdedor

*Tú, pastor en peñascales, que transitabas
senderos de arcilla con boñiga de cabras:*

*deja que los pájaros muertos derramen
sobre mi lecho el regalo de tu arrullo.*

*Tú –campesino que festejabas el manar
de las ubres, las deidades de los álamos,
las estaciones, los cadáveres que se detienen a respirar
– no dejes que mi vida se nutra del llanto
que nadie pueda oír.*

*Marido, en la trinchera del perdedor,
me dijiste: tengo miedo de confidentes
que tiranizan las entrañas,
enmudecen la palabra, arrebatan la vida.
Pelotón de fusilamiento, ellos, los verdugos.*

Nu te teme, suflet pereche, suflet pereche.
Te voi despărți de soare și de grâu,
de ceapa amară care-a hrănit
vise de dreptate și zori de libertate.

În penumbră, eu, Josefina, îți voi îngădui
să-mi atingi veșmântul, să încerci desfătarea
frisoanelor,
temerile acelei prime iubiri,
în care tu scaldai focul steril al vieții.
Suflet pereche, suflet pereche...

*No temas, compañero del alma, compañero,
te despediré del sol y los trigos,
de la amarga cebolla que alimentó
sueños de justicia y amanecer de libertad.*

*Y en la penumbra, yo, Josefina, te dejaré
rozar mi vestido, disfrutar los escalofríos,
los miedos de aquel primer amor,
en que chapoteabas el fuego estéril de la vida,
compañero del alma, compañero).*

După ploaie

După ploaie, pot să ucid
un vis amar, pot ucide distanța,
pot rătăci printre felurite țestoase,
printre țânțarii ce zumzăie.

După ploaie, netemătoare, lumina
se-avântă spre zori, fericită,
nereidele își flutură brațele
și-mi arată grațioasele valuri.
Iar eu îmi aduc aminte de tine.

Atunci reînvie zborul vagabond al sufletului meu,
este ca și cum m-aș întoarce acasă.

Tulburată, sucomb. Îmbrățișez explozia
curcubeului, lupanarul șopârlelor.
Iau captivă fiecă clipă
și cred că Mallarmé se înșală:
– da, eternitatea se află la îndemâna
celor vii.

(Después de la lluvia

*Después de la lluvia, puedo matar
el amargo sueño, asesinar la distancia,
caminar entre las carey y la caguama,
entre mosquitos que cositean.*

*Después de la lluvia, la luz sin miedo
al mañana se enardece feliz
y las nereidas agitan los brazos,
me enseñan las gracias del oleaje
y me acuerdo de ti.*

*Entonces resucita el vuelo vagabundo de mi alma,
es como regresar a casa.*

*Excitada, sucumbo. Abrazo el estallido
del arco iris, el lupanar de las lagartijas.
Capturo cada instante
y pienso que Mallarmé está equivocado:
– la eternidad, si está al alcance
de los vivos)*

Sufletele dansează

Vreau să uit,
să arunc cămașa nupțială
la calendarul subsolurilor. Și să visez,
să visez că sunt supusă copilăriei,
copilăria cu suflet nemuritor.

Dar tremurul tăcerii,
scrâșnetul unor pași pe coridor,
cântecul de leagăn al unui păianjen
mă smulg din reverie.
Răsună litaniiile mării.

Aripile unui fluture adormit
vibrează de parcă ar visa că zboară.
Tăcută, nu tușesc, nu respir,
mă invadează o răceală de gheață.
Inima îmi bate în dezordine.
Îmi fac cruce.

(Las ánimas danzan

*Quiero olvidar,
arrojar el camisón nupcial
al calendario de los sótanos. Y soñar,
soñar que estoy sujeta a la infancia
de alma inmortal.*

*Pero me despierta el temblor del silencio,
el crujido de unos pasos en el zaguán,
la canción de cuna de una araña.
Retumban las letanías del mar.*

*Las alas de una mariposa dormida
tembletean como si soñaran con volar.
Quieta, no toso ni respiro,
un frío helado me invade.
Mi corazón late con desorden.
Me santiguo.*

În jurul meu dansează suflete,
plutesc ochi de morți,
voci de clopoței,
oglundirea unei pisici negre,
alte și alte lucruri rele.

Vreau să uit,
să revin la viață din înmormântările
ce-mi traversează casa.
Să uit păsările mute
și convulsia tobelor.

Vreau să mă despart de sunetul flautului
care corupe visele,
de ruinele reunite, amestecate,
ale reconcilierii de după.

*A mi alrededor las ánimas danzan,
flotan los ojos de los muertos,
las voces de las campanitas,
el espejito de un gato negro,
las cosas malas.*

*Quiero olvidar,
resurgir de los entierros
que atraviesan la casa.
Olvidar los pájaros mudos
y la convulsión de los tambores.*

*Quiero emerger del son de la flauta
que corrompe los sueños,
del amasijo de la reconciliación).*

Când ghețarii se vor topi,

se vor deschide cataractele cerului,
zidurile și conștiințele.

Când vor urca în râpe, voi merge
peste ape, mă voi îneca în tine.

Atmosfera fierbe, se opresc
tobele, halou roșu, căldură extremă.
Ruine fumegânde.
Urmele noastre dispar.

Suntem atât de nebuni,
încât, înlănțuiți de patimă,
ne inoculăm otravă.

Când se vor topi ghețarii,
inima mării se va aprinde,
iarăși va domni somnolența.
Și noi vom trăi ca picurii de apă.
Ascunși în măruntaiele Pământului.

(Cuando los glaciares se fundan,

*se abrirán las cataratas del cielo,
las tapias y las conciencias.*

*Cuando remonten los barrancos, caminaré
sobre las aguas, me anegaré en ti.*

*Hierve la atmósfera, se apagan
tambores, halo rojo, calor hondo.*

Escombros humeantes.

Desaparecen nuestras huellas.

*Tan insensatos,
que entrelazados por la lujuria,
inoculamos el veneno.*

*Cuando los glaciares se fundan
se incendiará el corazón del mar,
volverá a reinar la somnolencia.*

Viviremos como gotas de agua.

Ocultos en el vientre de la Tierra).

Sapore di sale, sapore di mare*

Am renăscut din încăperea obscură
unde striga Barbă Albastră,
am reînviat din dragostea moartă ce mă veghea
pregătită să caut desfătări
printre bălțile mării.

Am reapărut, precum războinicii lui Homer,
pentru a învinge sau a muri.

Uneori iubirea este-o secure de neîndurat,
ce ne retează sufletul.

Călătoria m-a târât în metisajul algelor umede,
în cadența cri-cri, aromată, a greierilor,
la bucuria și senzualitatea margaretelor
cu sare și lămâie.

Nu-mi pot stăpâni un chicot nervos
și, aidoma unei fetițe, care tocmai a ieșit
în lume, ard de dorința noutății.

Toastez pentru roșeața pământului,
pentru veșmintele pescărușului.

Îmi mișc picioarele, șoldurile, fesele.

Râd în hohote.

* „Savoarea sării, savoarea mării”. Melodie de Gino Paoli.

(Sapore di sale, sapore di mare

*Reboté del cuarto oscuro
donde gritaba Barbazul,
del amor muerto que me vigilaba,
dispuesta a buscar los placeres
entre los charcos del mar.*

*Reboté como los guerreros de Homero
a vencer o a morir.*

*A veces el amor es insufrible hacha
que nos corte el alma.*

*El viaje me arrastró al mestizaje de algas húmedas,
a la aromática cadencia del cri-cri de los grillos,
al gozo y la lascivia de margaritas
con sal y limón.*

*No puedo contener mi risita nerviosa
e igual que una niña, que acaba de surgir
al mundo, ardo en deseos de algo nuevo.*

*Brindo por el rubor de la tierra,
las vestiduras de gaviota.*

*Muevo las piernas, las caderas, las nalgas.
Río a carcajadas.*

Protejată de luna exultantă,
ridic paharul și îmi pun o dorință.
Unesc fanteziile cu viața.

Fac nebunii.

În ritm de maracas și bețe fredonez:
Sapore di sale, sapore di mare.
Singura melodie care mă poate face
să cred o minciună.

*Protegida por la exultante luna,
alzo la copa y pido un deseo.
Uno las fantasías a la vida.*

Hago locuras.

*Al ritmo de maracas y palos tarareo:
Sapere di sale, sapere di mare.
La única canción que puede hacerme
creer una mentira).*

Tous les garçons et les filles de mon âge

traversează, în taină, Lethe, râul uitării,
eliberează șirul de lumini al Digului.
Se dăruiesc unor amanți necunoscuți, decăzuți,
și, între sonorități de vulcani,
capturează dorința nesățioasă a spiritelor.

Eternitatea se umanizează, mă cheamă.
Nu mă simt singură.

Tous les garçons et les filles de mon âge,
convinși că timpul deține un preț,
pactizează cu el, înșfacă viața,
o hrănesc,
se joacă de-a ghicitorile,
profanează urmele destinului.

Devorează valurile cu bucurie.
Se căsătoresc cu soarele.

(Tous les garçons et les filles de mon âge

*cruzan en secreto el Leteo,
desatan las candilejas del Malecón.
Se entregan a amantes desconocidos, maltrechos
y entre acordes de volcanes
capturan la codicia de los espíritus.*

*La eternidad se humaniza, me llama.
No me siento sola.*

*Tous les garçons et les filles de mon âge,
convencidos de que el tiempo está tasado,
pactan con él, apresan la vida,
la alimentan.
Juegan a las adivinanzas,
profanan las huellas del destino.
Devoran el oleaje con fruición.
Se desposan con el sol.*

Iată, eu ard de dorință
când un chip precum Romeo
din închipuirile mele
mă mângâie, îmi netezește părul
și, în timp ce ne tachinăm, îmi prinde mâna.

Ne îmbrățișăm în boarea sărată,
îmi explorează privirea, forțează
pavăza altarului meu,
mușcă tremurul mълurilor mele,
îmi răvășește filigranele
pletelor.

Atunci, nebună de bucurie,
las întunericul să vorbească
și-mi recuperez inocența
în clipa naufragiului.

Tous les garçons et les filles de mon âge.

*Ardo en deseos
cuando un rostro igual que el Romeo
de mis fantasías
me acaricia, me alisa el pelo
y entre bromas y veras me da la mano.*

*Nos abrazamos al relente salino,
explora mis ojos, forcejea
la tapia de mi altar,
muerde el temblor de mis limos,
atraviesa las filigranas
de mi cabellera.*

*Entonces, loca de alegría,
dejo hablar a las tinieblas
y recupero la inocencia
en el instante del naufragio.*

Tous les garçons et les filles de mon âge).

De fiecare dată când mă gândesc la tine

De fiecare dată când mă gândesc la tine,
zbor deasupra mării, respir
efluvii fade și umede, inhalez curenți
și abisuri, prăpastia calmă în care locuiesc.

Tu, atât de departe, redevii vulcan,
aprinzi tăciunii,
îmi scoți angoasa din bagaj.
Izbutești să desfaci nodurile suspinului.

Doresc să mă întorc la nămolul apelor tale,
să-mi întind, iar și iar, picioarele,
să-mi rotesc pânțele,
să mă zbungui ca un pescăruș
în acel loc binecuvântat pe care tu te amuzi
a-l crea.

(Cada vez que te pienso

*Cada vez que te pienso
vuelo por encima del mar, respiro
los sinsabores húmedos, inhalo las corrientes
y abismos, el sosegado barranco en donde habito.*

*Tú, tan lejos, vuelves a ser volcán,
prendes brasas,
escarbas la angustia de mi equipaje.
Consigues romper los nudos de la exhalación.*

*Deseo regresar al limo de tus aguas,
estirar y estirar las piernas,
girar el vientre,
chapotear igual que gaviota
en ese lugar bendito que tú juegas
a crear.*

Îngăduie-mi să dau deoparte conștiința,
să relăstăresc
visul unei vieți nebune, să beau, și să beau,
să toastesz pentru aroma pielii tale,
pentru nisipurile mării tale,
pentru tremurul nesațului.

Lasă-mă să ating, cu ochii închiși,
adâncimile buzelor tale,
să-ți sărut carnea fremătătoare,
să simt fulgerul trupului tău, patima
ce germinează sub răsufările noastre.

Lasă-mă să exorcizez tristețea lui *adio*.

*Déjame zarandear la conciencia,
retoñar
el sueño de una vida loca, beber y beber,
brindar por el olor de tu piel,
por las arenas de tu mar,
por el temblor de lo insaciable.*

*Déjame con los ojos cerrados tantear
la raíz de tu lengua,
besar tu carne que asciende,
sentir el rayo de tu cuerpo, la lujuria
que germina bajo nuestro aliento.*

Déjame exorcizar la tristeza del adiós).

Am dat la iveală cel din urmă secret

Sub privirea ta neliniștită,
porii grotei mele se deschid,
ca o sursă de miere
lipicioasă, letală.

Efluvii suave distilează vintrele.
Călătorești fascinată spre sexul meu,
spre împărăția profundă.
Despărțirea, se știe, e-o băutură amară.
Voiai să fii șoim, cu plisc infailibil,
să excavezi adânc,
să-mi sfâșii visele.

Toate acestea vor trece, ai spus,
de aceea te întorci acolo,
la origine, la marea despletită,
spre matricea bazală
unde se întâlnesc pâraiele.

(Mostré el último secreto

*A tu mirada inquieta,
los poros de mi gruta se abren
como una fuente de miel
pegajosa y letal.*

*Hálito suave destilan las ingles.
Fascinada viajas a mi sexo,
a mi reino profundo.
El adiós ya se sabe, es trago amargo,
querías ser halcón de certero pico,
excavar hasta el fondo,
rasgar mis sueños.*

*Todo esto pasará, dijiste,
por eso retornas allí,
al origen, al mar desgredado,
a la profunda matriz
donde se unen las corrientes.*

Sânii mei cu sânii tăi,
buzele mele cu buzele tale,
cascada s-a precipitat,
de parcă ai fi fost a mea.
Învelitoarea ne-a eliberat de frig
și, ca și cum un destin l-ar fi pândit pe celălalt,
ne-am iubit în aceeași clipă.
Nimeni nu mă sărutase ca tine.

„Nu fi geloasă”, ți-am zis.
Voi continua, poate, să zbor
de aici până la auroră.

Soarele ne-a preschimb
în cariatide.
Într-o aceeași coloană,
un singur trup,
aceleași sentimente.

*Mis senos con tus senos,
mis labios con tus labios,
la catarata se precipitó
como si fueras mía.
El edredón nos libró del frío
y como si un destino acechara al otro
al mismo tiempo nos amamos.
Nadie me había besado como tú.*

*- No seas celosa – te dije
pues tal vez siga volando
de aquí a la aurora.*

*El sol nos transformó
en cariátides.
En la misma columna,
un solo cuerpo,
los mismos sentimientos).*

„Să ai o zi plăcută”,

ai spus.

Eu, la fel ca Emily Dickinson,

spun „Noapte bună!”,

fiindcă, atunci când pleci, vine noaptea.

Deși vom fi rupt scrisorile,

vom fi aruncat fotografiile și câteva vorbe

belicoase ar pluti în noroi,

deși pământul s-ar simți rușinat

înaintea ranchiunii înghețate

și a incapacității de a iubi,

deși ar intui despărțirea

alergându-mi prin gânduri,

ca lava dintr-un vulcan,

nu voi afla, totuși, niciun remediu, îmi va fi dor

de tremurul și cutremurul din întuneric,

de asaltul și extazul mărilor tale.

(Que tengas buen día,

dijiste.

*Yo, igual que Emily Dickinson,
digo „Buenas noches!”,
porque al marcharte llega la noche.*

*Aunque hayamos roto las cartas,
tirado las fotos y unas palabras
belicosas floten sobre el barro,
aunque la tierra sienta vergüenza
ante el rencor helado
y la incapacidad de amar,
aunque sienta los adiós
corriendo por mi mente
como la lava de un volcán,*

*no podré remediarlo, echaré de
menos los temblores en la oscuridad,
los arrebatos de tu mar).*

Te aşteptam

Eu proclamasem că trăiesc pentru plăcere.
Conversăm pe teme infantile sau nu:
ninfomania, dacă Dumnezeu le redă
celor pocăiți inocența,
un tablou de Klimt, inutilitatea
vieții.

Vrem să fim umani,
aclamați, legănați,
să înșelăm stelele.
Să ne pierdem în alintări lucide.

În această oră de amurg,
a vampirilor, vulcanul din Madrid
se destramă, explodează.
Messaline anonime defilează anxioase
la brațul demonului.
Prădătorii urlă.

(Te esperaba

*Yo había proclamado que vivo para el placer.
Hablamos de temas pueriles o no,
de la ninfomanía, de si Dios devuelve
la inocencia a los arrepentidos,
de un cuadro de Klimt, de la inutilidad
de la vida.*

*Los humanos queremos ser,
aclamados, arrullados,
engañar a las estrellas.
Perdernos en lúcidas caricias.*

*En esta hora del crepúsculo,
de los vampiros, el volcán de Madrid
se deshilacha, explota.
Mesalinas anónimas del brazo del demonio
desfilan ansiosas.
Los depredadores aúllan.*

Scufundate în Infern, își întind
aripile pentru a dobândi cerul,
luna revarsă un surâs sângeriu,
foamea întunecă văzduhul,
câinii latră.
Se camuflează în strigătele pasiunii.
Și, aidoma regilor,
dau seamă doar înaintea lui Dumnezeu.

*Sumergidas en el infierno extienden
sus alas para ganar el cielo,
la luna derrama una risa sangrante,
el hambre empaña el aire,
ladran los perros.
Se camuflan en los alaridos de la pasión.
E igual que los reyes,
solo rinden cuentas ante Dios).*

O scurtă întâlnire,

zid de var lângă schit,
peste o groapă de durere
zăcea trupul meu feciorelnic.
Noi pluteam: oase și fantasme.
Ispitele stau la pândă, flori în nișe.
Eros și Thanatos învăluie clipa.

Briza poartă sunete de verbena,
vaiere de pisici în călduri,
spuza beției.
Unda dorinței ne-a tras în adânc.
Suflete în chinuri dansează, pentru eterna
misericordie, pentru existența efemeră.
Un frig sinistru mă năpădește.

Lichenii se bucură de propria viață.
Natura reînvie și moare.
Eu nu știu ce înseamnă a te dori,
dar a te iubi mi-a potolit teroarea.

(Un encuentro breve,

*muro de cal junto a la ermita,
sobre una fosa de dolor
mi cuerpo virginal yacía.*

Flotábamos: huesos y fantasmas.

Las tentaciones acechan, flores en los nichos.

Eros y Tánatos envuelven el instante.

*La brisa transporta sonos de verbena,
aullidos de gatos en celo,
rescoldos de embriaguez.*

La ola del sexo nos hizo margullar.

*Ánimas en pena bailan por la eterna
misericordia, la vida efímera.*

Siento un frío siniestro

El musgo goza de vida propia.

La naturaleza resucita y muere.

*Yo no sé lo que significa quererte
pero el amarte aplacó mi terror).*

Agonizam

Dorința-i un dar,
o făptură de răs nesățios
care ascunde frica de viață,
care ia în derâdere moartea.

Vrăjile amoroase nu aveau taine pentru tine.
Știai să țeși constelații, să separi măruntaiele
pământului, să mă torturezi fără milă,
să scoți din teacă armele plăcerii.

Știai să traversezi cusătura buzelor mele
roșii, fierbințeala lichenilor,
blana lui Baudelaire.

Și, aidoma arborilor doborâți de furtună,
ne precipitam unul în celălalt.

În dragoste și moarte, ne jucam de-a viața.

Mă impregnam cu tot ce există în tine.

Și, adăpostită între strigătele bătăliei,
agonizam.

(Agonizaba

*El deseo es una gracia concedida,
una criatura de risa insaciable
que encubre el miedo de la vida,
se ríe de la muerte.*

*Los hechizos amorosos no tenían misterios para ti.
Sabías tejer constelaciones, separar las entrañas
de la tierra, torturarme sin piedad,
desenvainar las armas del placer.*

*Atravesar el respunte de mis labios
rojos, el hervidero de los líquenes,
la pelambre de Baudelaire.*

*E igual que árboles, abatidos por una tormenta,
nos precipitábamos el uno en el otro.*

*En el amor y la muerte, jugábamos a la vida,
Me impregnaba de cuanto existe en ti.
Y cobijada entre los clamores de la batalla,
agonizaba).*

Îngerul morții

Înainte ca soarele să-și iasă din rol,
înainte să se preschimbe într-o pitică albă*,
într-un feroce abis de durere,
mă voi îmbrăca într-o tunică de zeiță,
ca să-l înșel pe îngerul Neantului.

Înainte ca soarele să muște
această veche planetă și să lase în urmă
doar amputații, creaturi fantastice
în sânge și semințe,
voi sfâșia întunericul înmormântării,
voi înteți tăciunii
primei noastre iubiri.

Înainte să sosească Moartea,
asasina vorace a tot ce există,
voi spăla sentimente,
voi îndepărta cu grebla insulte,
penitențe, pietrele funerare ale ne iubirii.

* Stea de masă medie, aflată în ultima fază de evoluție.

(El ángel de la muerte

*Antes de que el sol se deslíe,
se convierta en una enana blanca,
en un feroz agujero de dolor,
me vestiré con una túnica de diosa,
para engañar al ángel de la Nada.*

*Antes de que el sol muerda
este viejo planeta y solo queden
amputaciones, seres de fantasía
en sangre y semilla,
desgarraré las tinieblas del funeral,
avivaré los rescoldos de nuestro
primer amor.*

*Antes de que llegue la Parca,
asesina voraz de cuanto existe,
lavaré los sentimientos,
venderé en un rastrillo insultos,
penitencias, lápidas de desamor.*

Înainte de-a sângera cerul
și de-a veni băătălia dintre bine și rău,
voi bea elixirul tinereții veșnice
și voi scălda în penumbră
cântecele liturgice, suspinul
dezolării.

Înainte ca moartea să ne facă prizonieri,
voi cere bunăvoință, îți voi măcina trupul
și voi epuiza alchimia plăcerii
ce se termină acum.

Fără a uita, însă, ce spune scriitoarea Colette:
că tristețea mea, dacă sunt tristă, și bucuria mea,
dacă sunt veselă, ignoră motivul
ce întotdeauna le-a luat în stăpânire: iubirea.

*Antes de que sangren los cielos
y llegue la batalla del bien y del mal,
beberé el filtro de la eterna juventud,
y en la penumbra mojaré
los litúrgicos arrullos, los jadeos
de la desolación.*

*Antes de que la muerte nos haga prisioneros
pediré benevolencia, socavaré tu cuerpo
y apuraré la alquimia del placer
que ahora termina.*

*Pero sin olvidar lo que dice la escritora Colette:
que mi tristeza, si estoy triste, y mi alegría,
si estoy alegre, prescinda del motivo
que siempre les alcanzó: el amor).*

În extazul existenței

Lui Antoni Tàpies*

Copilăria lui constă din amintiri ale Dumnezeuului
mamei sale,
cruci, rugăciuni, pulsul păcatului,
durerea sacră: matricea și moartea.
Amintiri de mari ziduri, de pereți**, Tàpies.
Curți închise. Giulгии în care zac,
însângerați, condamnații.

Beat de tăceri și de strigăte,
se alipește la pragul budismului.
Și, în avântul existenței sale,
meditează cu mâinile, sapă în crăpături,
în hăurile viselor și ale memoriei.

* Antoni Tàpies (1923 - 2012), pictor, sculptor și teoretician al artei spaniol, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai „Informalismului”.

** sp. *tapia*, pl. *tapias*.

(En el arretrato de la existencia

A Antoni Tàpies

*Su infancia son recuerdos del Dios de su madre,
cruces, plegarias, el latido del pecado,
el dolor sagrado: la matriz y la muerte.
Recuerdos de grandes muros, tapias, Tàpies.
Patios aprisionados. Mortajas donde habitan
condenados que sangran.*

*Ebrio de silencios y de gritos,
se une al umbral del budismo.
Y, en el arretrato de su existencia,
medita con las manos, escarba en las grietas,
en los agujeros de los sueños y la memoria.*

Apoi întâlnește brațele deschise ale crucii,
care se rotesc printre stropi
de cărbune și jeturi de nori,
între cuțitul ce traversează rănile
cotidianului, secătuirea progresului,
fierberea confuziei.

Și, aidoma unui romantic, străpunge desișul,
se îndrăgostește de vid, de afonia artei,
care reconfortează durerea vieții.
Se îndrăgostește de Nimic,
de acel Nimic ce include posibilul și imposibilul.

*Entonces encuentra los brazos abiertos de la cruz,
que dan volteretas entre chapoteos
de carbón y chorros de celajes,
entre el cuchillo que atraviesa las heridas
de lo cotidiano, el desagüe del progreso,
el hervidero de confusión.*

*E igual que un romántico perfora la espesura.
Se enamora del vacío, de la afonía del arte
que reconforta el dolor de la vida.
Se enamora de la Nada,
de esa Nada que incluye lo posible e imposible).*

A supraviețui

Lui Pino Ojeda*

În vremuri de Inchiziții și demoni,
se joacă de-a v-ați ascunselea cu păsările de pradă,
ce se torturează nemiloase.

Vorbește cu ecoul lui Orfeu
și, la fel ca Miguel Hernández sau Celaya,
își îmbogățește destinul.

În urmele vii ale pântecelui
său, reînvie focul ancestral
al iubitului ei Domingo**.

Rememorează poeme și, ca și cum ar dori
să trăiască împreună chiar și în moarte,
îl caută, noapte de noapte, în umbre, în unghere.

* *María del Pino Ojeda Quevedo*, cunoscută ca *Pino Ojeda* (1916 - 2002), importantă scriitoare și artist plastic.

** *Domingo* – soțul lui Pino Ojeda.

Sobrevivir

A Pino Ojeda

*En tiempos de Inquisiciones y demonios,
juega a la escondida con aves de rapiña,
que se atormentan sin piedad.*

*Conversa con el eco de Orfeo
e igual que Miguel Hernández o Celaya
se crece en el destino.*

*Y, en las huellas vivas de su claustro
materno, resucita el fuego ancestral
de su amado Domingo.*

*Rememora poemas y, como si deseara
convivir en la propia muerte,
lo busca por las noches, en las sombras, las esquinas.*

Se reinventează într-o lume a bărbaților.
Se împovărează cu cenușă, cu scrisori de dragoste,
picturi în ulei, poezii și despărțiri.
Asimilează drumul, ținuta,
voracitatea confesoriilor,
care amalgamează hazardul și destinul.

Apoi se înalță, ca o insulă nou-născută,
și se agață de ceea ce este iubit, de ceea ce a fost trăit.

*Se reinventa en un mundo de hombres.
Carga con cenizas, cartas de amor,
óleos, poemas y despedidas.
Mastica el camino, los atavíos,
la voracidad de confesores
que amalgama el azar y el destino.*

*Entonces emerge como una isla recién nacida
y se aferra a lo amado, a lo vivido).*

Prea aproape

Lui Miguel de Cervantes

La miezul nopții aude umbre, ispite,
efluviile dorinței care, ca o plantă
carnivoră, înhață negura dormitorului,
își înfige colții în sânge, fără remușcări.

Maritornes, batjocoritoare,
irumpe în patul lui Don Quijote,
pe dunga arzândă a cărnii.

E prea aproape.

Își apasă buzele pe mâna lui
și îl sărută atât de furios, încât se deschid
porțile cerului.
Regele cavalerilor, tremurând,
se încordează pentru zborul tandreței,
în timp ce șoptește:
„Mi-ar plăcea să pot plăti un asemenea favor”.

(Está demasiado cerca

A Miguel de Cervantes

*A medianoche oye sombras, tentaciones,
los efluvios del deseo que, igual que una planta
carnívora, atrapa la tiniebla del dormitorio,
muere la sangre sin remordimientos.*

*Maritornes, burlona
irrumpe en el lecho del Quijote,
en el canto ardiente de la carne.*

Está demasiado cerca.

*Aprieta los labios contra su mano
y lo besa tan furiosamente, que se abren
las compuertas del cielo.*

*El rey de los hidalgos, tembloroso,
se agazapa para el vuelo de la ternura,
mientras susurra:*

– Quisiera poder pagar tamaña merced.

Agitat, aude sunetul cavaleriei,
vaierul nebun al câinilor și cailor,
castelele picurând întuneric.
Înțelege minciuna cuceririi.
Și atunci se gândește la iubita lui Dulcinea,
la ceea ce va fi făcând ea
și dacă îl va fi având, din întâmplare, în minte
pe captivul ei cavaler, care sfidează, pentru ea,
atâtea primejdii.

*Agitado, oye el sonido de la caballería,
el loco aullido de perros y caballos,
los castillos goteando oscuridad.
Comprende la mentira de la conquista.
Y entonces piensa en su amada Dulcinea,
en lo que estará haciendo
y si tendrá por ventura la mente
en su cautivo caballero que tantos peligros
por ella desafía).*

Salinetas*

Lui Luis Natera

A fost o plajă plină de zmee de pânză,
cu grote, ochiuri de apă pe stânci, după reflux,
plete de alge
și mușchi verde de gutui,
o plajă unde copiii se bălăceau
și valurile murmurau printre stânci.

A fost o plajă năpădită de pescăruși calcaroși,
care, înlănțuiți de mare, schimbau surâsuri
între ondine goale, păzeau
secretul nemuririi.

A fost o plajă oblăduită de stalactitele
arse ale vulcanului. Și, de pe ea, tu,
săgeată a destinului, îți imaginai timpul veșnic,
puneai la cale excursiile țestoaselor, plânsul
balenelor.
Legănai vise pe țarm.

* Plaja *Salinetas*, Provincia Las Palmas, Gran Canaria.

(Salinetas

A Luis Natera

*Hubo una playa repleta de cometas de lienzo,
grutas, charcones, pelambres de sebas
y verde musgo de membrillos
donde los niños chapoteaban
y las olas murmuraban en las rocas.*

*Hubo una playa henchida de calcáreas gaviotas,
que, sujetas al mar, intercambiaban sonrisas
entre ondinas desnudas, guardaban
el secreto de la inmortalidad.*

*Hubo una playa resguardada por estalactitas
quemadas de volcán. Y desde ella tú,
saeta del destino, imaginabas el tiempo eterno,
urdías los viajes de las tortugas, el llanto
de las ballenas.
Acunabas sueños en la orilla.*

A fost o plajă unde însăilai versuri
de salpetru și de naufragiu, care devorau sufletul,
poate fiindcă marea, atât de adâncă, era o prevestire
a ultimei traversări fără întoarcere.

A infinitului, unde amuțește cuvântul
și simbolurile pământești nu sunt înțelese.

*Hubo una playa donde hilvanabas versos
de salitre y naufragio que roían el alma,
acaso porque el mar, tan hondo, era augurio
de la última travesía sin retorno.*

*Del infinito donde enmudece la palabra
y los símbolos terrenales no se entienden).*

Peisajul mă cheamă (Omagiu adus insulei La Palma)

Pentru Tablado de Garafía*, La Palma

Astăzi, peisajul mă cheamă la acel loc unde se naște ploaia
și unde vântul umple porii cerului cu semințe.

Mă cheamă la jertfa caselor rămase singure,
în ținuturile țărănilor care, ca niște fauni, mângâie
carnea culturilor în pantă, terase cu amulete norocoase.

În față – albastrul și zorii ce adăpostesc vise,
acolo – malul Americii, ce-a potolit atâta foame,
acolo – oceanul, care știe ce-i spaima și urlă a moarte.

Drumuri spre lumina copilăriei mele,
spre suprafețe de cristal de diferite transparențe,
spre verdeața câmpurilor ce încununează,
cu o îmbrățișare pătimasă, pântecul celest al mării.

Astăzi, mă cheamă peisajul căruia omul îi poartă de grijă,
cu dragostea pe care o merită Mama Terra.

* Cartier ce aparține de municipiul Villa de Garafía, Insula La Palma. Spațiu natural protejat.

(Me convoca el paisaje - Homenaje a la isla de La Palma)

Al Tablado de Garafía, La Palma

*Hoy, el paisaje me convoca a ese lugar donde nace la lluvia
y el viento colma de simientes los poros del cielo.*

*Me convoca al sacrificio de casas que se quedaron solas,
tierras de campesinos que, como faunos acarician con sus
manos*

la carne de bancales, terrazas con amuletos de buena suerte.

*Al frente el azul y el albor que alberga los sueños,
allá la orilla de América que calmó tanta hambre,
allá el océano que sabe de miedo y aúlla a la muerte.*

*Viajes a la luz de mi infancia,
a los planos de cristal de diversas transparencias,
al verdor de los campos que coronan
con abrazo lujurioso, el vientre celeste del mar.*

*Hoy, me convoca el paisaje que el hombre cuida
con el amor que merece la Madre Tierra).*

San Mauro

În mijlocul Naturii clipește biserica,
depune mărturie, veghează asupra lumii,
îi veghează pe credincioși și pe necredincioși,
veghează sexualitatea unui pământ
care, îmbrăcat în carnea culorilor,
ne ocrotește de parcă ar fi
pântecul mamei.

(San Mauro

*Entre la Naturaleza la iglesia parpadea,
da testimonio, vigila el mundo,
a los creyentes y a los incrédulos,
a la sexualidad de una tierra
que, vestida de carne de colores,
nos protege igual que si fuese
el claustro materno).*

Potoleşte vântul acesta

care îmi fierbe în țeastă și refuză să plece.
Tambur, fântână oarbă, fără o picătură de apă.
Un văzduh tulbure ne înconjoară.

Amintirea ta îmi face sete.
Vântul de nisip roșcat ne ridică.

Suntem picături de apă
într-un nor tandru.

De la Mirca ne-a înconjurat ceața,
pulsățiile munților săi
îmi întunecau simțirea,
îmi mângâie trupul.
Mă ascund în tine.
Aș vrea să mă joc de-a nu fi a ta,
să ascult cele mai rele previziuni
ale Sibilei.

(Desalienta este viento

*que bulle en mi cabeza y se niega a marchar.
Caja de guerra, pozo ciego sin gota de agua.
La calima nos envuelve.*

*Tu recuerdo me da sed.
El viento de rojiza arena nos eleva.*

*Somos gotas de agua
en una nube mimosa.*

*Desde Mirca nos ciñó la niebla,
los latidos de sus montañas
enturbian mi sentido,
palpan mi cuerpo,
me oculto en ti.
Quisiera jugar a no ser tuya,
a escuchar de la Sibila
los peores vaticinios.*

La Tijarafe a început ploaia,
a împrăștiat lumânări colorate
printre saurienii contaminați.
Însetată de dragoste,
mă las fecundată de această apă
de primulă și cimbru.
Insula respiră cu iarba sa timpurie,
șuieră teii și pădurea de pini,
cea mai intimă licoare a mării.
Și, pradă unei stranii neliniști,
aud murmurul sufletului tău,
călătorind în obscuritatea văzduhului.

*Por Tijarafe comenzó la lluvia,
esparció velas de colores
entre saurios contaminados.
Sedienta de amor
me dejó fecundar por esta agua
de codeso y tomillo.
Respira la isla con su yerba precoz,
sisean el pinar y los tilos,
el licor más íntimo del mar.
Y presa de un desasosiego
escucho el murmullo de tu alma
viajar en la calima).*

Nu suntem în siguranță pe Pământ

Mi-e teamă.

Vuietul îmi secătuieste puterile și acea lavă fierbinte,
vertiginoasă,
letală, aduce cu sine, la fel ca-n poveștile despre Infern,
vomă de sânge, curge în ritmul unui talaz
sinuos, senzual.

Vatămă pânțele umede al pământului,
umbrele copacilor încarcerați.

Ne pândește casa și eu îmi țin
respirația și-mi imaginez că ea, casa, va supraviețui.

Lupt cu furia, aud țipetele
ciorilor, orăcăitul broaștelor.

Atâta suferință în grădini!

Atâta nesiguranță, simbol al morții!

Mă tem de norul acela, care, încărcat de cenușă,
îmi înnegurează conștiința.

(No estamos a salvo en la Tierra

*Tengo miedo,
el aullido me debilita, y esa lava ardiente, vertiginosa,
letal, igual que en aquellos cuentos del infierno,
trae vómitos de sangre, fluye con ritmo de oleaje
sinuoso y sensual.*

*Socava el útero húmedo de la tierra,
las sombras de los árboles detenidos.
Acecha nuestra casa y yo contengo
el aliento e imagino que sobreviviré.
Lucho contra la ira, escucho el chillar
de las grajas, el croar de las ranas,
¡tanto sufrimiento en las huertas
tanta incertidumbre, símbolo de muerte!
Tengo miedo a esa nube que repleta de cenizas
me nubla la conciencia.*

Intru în istoria tandră a insulei mele, în profunzimea
tăcerii, a originii care sfâșie efluvii,
morminte de carne vie. Și mă întreb:
Ce precauții să-mi iau? Cum să-mi protejez casa
de vehemența giulgiului?
Vreau să păstrez inocența fiilor mei,
mirosul de biscuit din bucătărie, ultimele
confidențe.
Sărut pilota de mătase, cu ghirlande, pe care a țesut-o
mama și, neputincioasă, plâng, în întuneric,
lumina exilului.
Cum să construiești un Cer nou și un Pământ nou?

*Entro en la tierna historia de mi isla, en la hondura
del silencio, del origen que desgarrar emanaciones,
tumbas de carne viviente. Y me pregunto:*

*¿Qué avíos llevarme? ¿Cómo proteger mi casa
del furor de la mortaja?*

*Quiero capturar la inocencia de mis hijos,
el olor del bizcochón en la cocina, las últimas
confidencias.*

*Beso la colcha de seda que mamá había tejido
con guirnaldas, e impotente lloro en la oscuridad
la luz del exilio.*

¿Cómo construir un nuevo Cielo y una nueva Tierra?).

În Câmpia Las Brujas*

În miezul verii am urcat pe Cumbre**,
sufletele strămoșilor scânteiau
pe cer, refuzau să se ofilească,
clipeau în alte lumi,
trimiteau mesaje.

Se încrucișau stele căzătoare: străluciri,
săgeți, care, asemenea cărnii, se despărteau
de întuneric.

Ai arătat spre o stea gigantică,
mi-ai dăruit-o, îți amintești?
Ne-am pus o dorință, chiar știind
că-i joacă de copii să faci cereri
zeilor.

* *Llano de las Brujas* („Câmpia Vrăjitoarelor”), Insula La Palma, toponim, terasă panoramică.

** Lanțul vulcanic *Cumbre Vieja* („Culmea Veche”), în Insula La Palma.

(En el Llano de Las Brujas

*En el corazón del verano subimos a la Cumbre,
las almas de los antepasados titilaban
en el cielo, se negaban a marchitarse,
parpadeaban en otros mundos,
mandaban mensajes.*

*Cruzaban estrellas fugaces: fulgores,
flechas, que, igual que la carne, se separaban
de la oscuridad*

*Tu señalaste una estrella gigantesca,
me la regalaste ¿recuerdas?
Formulamos un deseo, aún sabiendo
que es cosa de niños hacer peticiones
a los dioses*

Întinși în cenușa și scrumul
vulcanului, miroseam a pin, a rășină groasă,
a pădure milenară de lauri. Și a prins a ne da târcoale
misterul.

Două lumini ne-au avertizat despre energii
stranii, fantasme și păsări de pradă.
Am simțit teama traversându-ți venele
când m-ai prins de mână.

Erau suflete ce sărutau buzele moarte
ale altor suflete, străfulgerau,
se pierdeau pentru totdeauna
în La Cumbrecita^{***},

mureau de moartea lui Tanausú^{****},
cu strigătul captiv:
Vacaguaré^{*****}.

*** *La Cumbrecita* (1.310 m). Mirador (terasă, 1310 m) ce permite o privire panoramică a Parcului Național Caldera de Taburiente.

**** *Tanausú*, conducător guanche în Insula La Palma, a cărui înfrângere din partea castilienilor a marcat cucerirea definitivă a acestei insule (1493). Tenerife a fost ultima dintre Insulele Canare care a căzut sub control european (1495).

***** *Vacaguaré, vaca guaré*. Exclamație ce conservă semnificația originală guanche: «¡quiero morir!» („vreau să mor!”).

*Tendidos en la ceniza y la negrura
del volcán, olíamos a pino, a resina espesa,
a laurisilva milenaria, cuando nos acechó
el misterio.*

*Dos luces nos avisaron de extrañas
energías, fantasmas y aves de presa.
Sentí el miedo cruzando tus venas
cuando me tomaste la mano.*

*Las ánimas besaban los labios muertos
de sus compañeras, relampagueaban,
se perdían eternamente
en La Cumbrecita,*

*morían por la muerte de Tanausú,
por el grito prisionero de
Vacaguaré).*

Spre descântecul zeilor

Mi-ar plăcea să mor pe o insulă din Marea Egee,
îmbrățișând soarele.

Pescăruș Ulise, pe marea radiantă,
imaterial, fără griji, voi adormi într-o clipă.

Mi-ar plăcea să mor pe o insulă din Marea Egee,
într-un un amurg portocaliu de septembrie,
acolo unde peisajul scaldă idealuri.

Mai înainte voi pleca din Pireu,
cu pânzele întinse, ca niște aripi, voi pregăti
instrumentele de bord,
voi inspira parfumul siluetelor de nalbă:
ritualul mării,
acel etern du-te - vino.

Mi-ar plăcea să mor pe o insulă din Marea Egee,
între râsetele ei și tăcerile ei.
Memoria este o pagină goală, nostalgia
de a fi pierdut totul,
o plajă fără valuri,
acropole fără zei.

(Al encantamiento de los dioses

*Me gustaría morir en una isla del Egeo,
abrazando al sol.*

*Ulise Gaviota sobre el radiante mar,
diluida por el desdén caeré como un saco.*

*Me gustaría morir en una isla del Egeo,
un atardecer anaranjado de septiembre
donde el paisaje baña los ideales.*

*Antes saldré del Pireo,
con mis velas como alas, tensaré las jarcias,
aspiraré la fragancia de los perfiles malvas:
el ritual del mar,
yendo y viniendo.*

*Me gustaría morir en una isla del Egeo,
entre sus risas y sus silencios.
La memoria es una página vacía, la nostalgia
de haberlo perdido todo,
una playa sin olas,
acrópolis sin dioses.*

Când o să vină ultimul suspin,
pe culmea colinei,
voi privi spre apus, voi fugi
și, ascunsă, voi asculta mulțimea de
zeități și demoni.

Soarele, aidoma unui foc bengal, mă va călăuzi,
nimfe și vestale îmi vor arăta
calea.

Mă voi întoarce în Paradis.

Când va sosi ceasul,
mă voi risipi, liniștită,
ca să-mi găsesc spiritul.
Voi cunoaște filosofi antici din alte ținuturi,
bătrâni din Tagoror*,
înțelepți și perversi din Tyterogakat...**
Și alte ostroave.

* *Tagoror* era numele pe care îl dădeau aborigenii guanches din Insula Tenerife spațiului unde se reuneau conducătorii comunității. Prin extindere, acest nume s-a aplicat adunării în sine.

** Numele indigene ale Insulei Lanzarote sunt *Tyterogakat* sau *Tytheroygatra*: „Arsă”.

*Cuando llegue el último suspiro,
en lo alto de la colina,
miraré hacia el poniente, huiré,
y oculta escucharé la profusión de
deidades y demonios.*

*El sol como bengalas me guiará,
ninfas y vestales indicarán
mi sendero.
Volveré al paraíso.*

*Cuando llegue la hora
me desvaneceré tranquila
para encontrar mi espíritu.
Conoceré filósofos antiguos en otro lugar,
ancianos del Tagoror,
los sabios y perversos de Tyterogakat
y las otras islas).*

CUPRINS

DINCOLO DE SEMIOTICA PASIUNILOR

(Mirela-Ioana Dorcescu) | 5

- 12 | Todoque/ *Todoque* | 13
- 16 | Una câte una, răsar amintirile/ *Uno a uno los recuerdos emergen* | 17
- 18 | Erau vremurile strălucirii și ale gloriei/ *Eran los tiempos del fulgor y la gloria* | 19
- 20 | Am stins luminile/ *Apagué las luces* | 21
- 22 | În tranșeea învinsului/ *En la trinchera del perdedor* | 23
- 26 | După ploaie/ *Después de la lluvia* | 27
- 28 | Sufletele dansează/ *Las ánimas danzan* | 29
- 32 | Când ghețarii se vor topi/ *Cuando los glaciares se fundan* | 33
- 34 | Sapore di sale, sapore di mare/ *Sapore di sale, sapore di mare* | 35
- 38 | Tous les garçons et les filles de mon âge/ *Tous les garçons et les filles de mon âge* | 39

- 42 | De fiecare dată când mă gândesc la tine/ *Cada vez que te pienso* | 43
- 46 | Am dat la iveală cel din urmă secret/ *Mostré el último secreto* | 47
- 50 | Să ai o zi plăcută/ *Que tengas buen día* | 51
- 52 | Te aşteptam/ *Te esperaba* | 53
- 56 | O scurtă întâlnire/ *Un encuentro breve* | 57
- 58 | Agonizam/ *Agonizaba* | 59
- 60 | Îngerul morţii/ *El ángel de la muerte* | 61
- 64 | În extazul existenţei/ *En el arrebató de la existencia* | 65
- 68 | A supravieţui/ *Sobrevivir* | 69
- 72 | Prea aproape/ *Está demasiado cerca* | 73
- 76 | Salinetas/ *Salinetas* | 77
- 80 | Peisajul mă cheamă (Omagiu adus insulei La Palma)/ *Me convoca el paisaje (Homenaje a la isla de La Palma)* | 81
- 82 | San Mauro/ *San Mauro* | 83
- 84 | Potoleşte vântul acesta/ *Desalienta este viento* | 85
- 88 | Nu suntem în siguranţă pe Pământ/ *No estamos a salvo en la Tierra* | 89
- 92 | În Câmpia Las Brujas/ *En el Llano de Las Brujas* | 93
- 96 | Spre descântecul zeilor/ *Al encantamiento de los dioses* | 97



Poetă, prozatoare, eseistă de puternic talent, cu o viziune și un stil inconfundabile, ROSARIO VALCÁRCEL, născută, la 22 iulie 1949, în Las Canteras, Las Palmas de Gran Canaria, Insulele Canare, Spania, cu studii de filologie spaniolă și engleză, este considerată o pionieră a literaturii erotice în Canare. Scrierile sale sunt traduse în franceză, germană și română. În 2013, câștigă cea de a XVI-a ediție a Concursului de poezie Domingo Acosta Pérez en Santa Cruz de la Palma. OPERA (selectiv): *La peña de la vieja y otros cuentos*, Anroart Ediciones, 2006; *Del amor y otras pasiones*, Anroart Ediciones, 2007; *El séptimo cielo*, Anroart Ediciones, 2007; *Las máscaras de Afrodita*, Ediciones Idea, 2009; *Sexo, corazón y vida*, Anroart Ediciones, 2010; *Moby Dick en Las Canteras Beach*, Anroart Ediciones, 2012; *Himno a la vida*, Nace, 2015; *La soledad acompañada: relatos de la escritura desatada*, MAR Editor, 2017; *Cuentos gozosos/Cuentos traviosos*, cu Luis León Barreto, Editorial Beginbook, 2017.